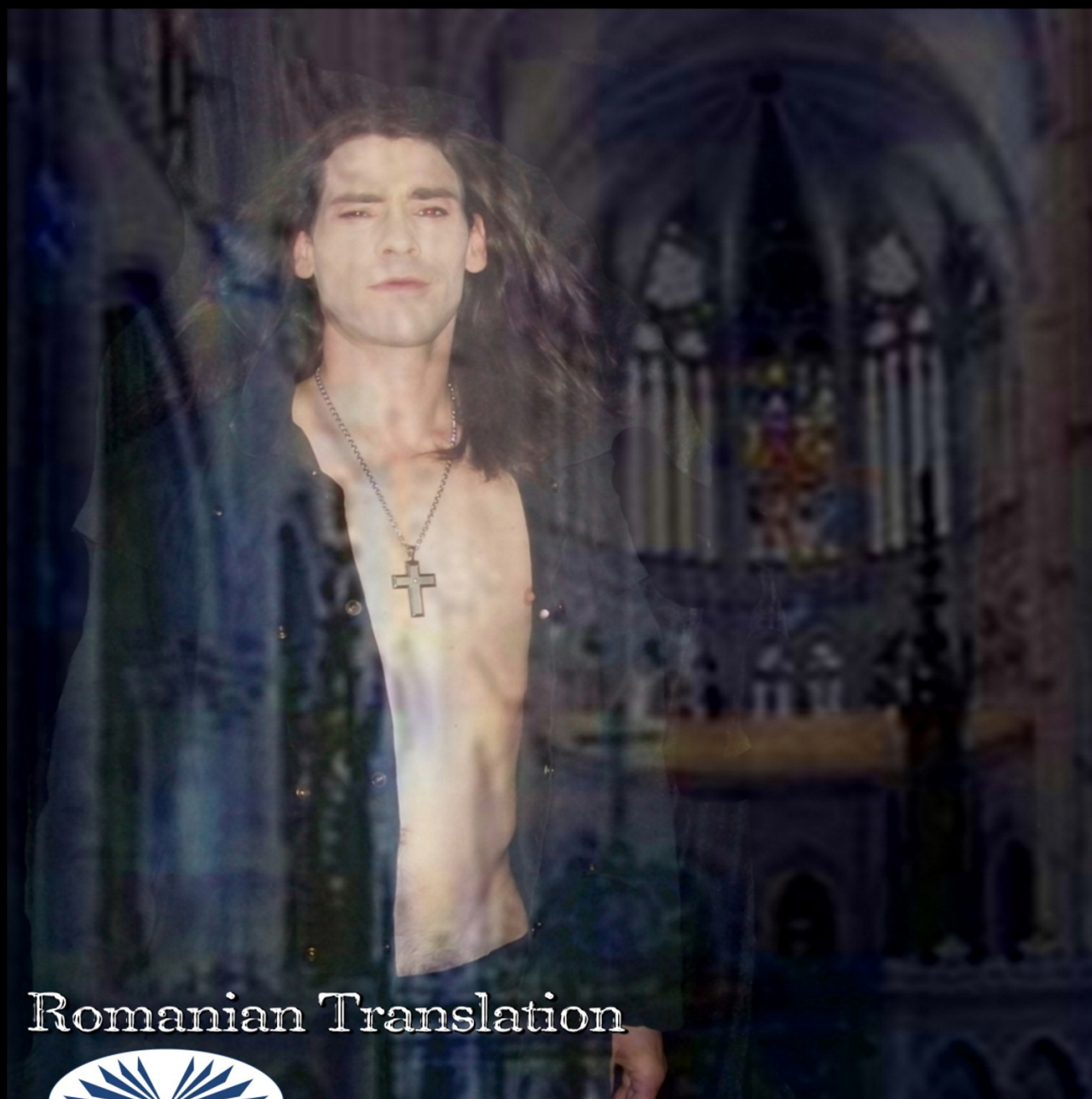

Umbra Morții

Seria Legături de Sânge
Volumul 8

Romanian Translation

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship

**Umbra Mortii (Legături
De Sânge Volumul 8)**

«Tektime S.r.l.s.»

Blankenship A.

Umbra Morții (Legături De Sânge Volumul 8) / A. Blankenship —
«Tektime S.r.l.s.»,

În mijlocul Războiului Demonilor, nimic nu poate fi luat de bun, fiindcă aruncă destinele celor implicați în cea mai periculoasă și seducătoare formă de haos. Un bărbat află că străinii se pot ciocni în întuneric pentru un moment de pasiune orbitoare, doar pentru a fi separați de mâna rece a sorții, fără măcar un nume care să îi fie de ajutor în această căutare a femeii dorite. Un alt bărbat află că, atunci când Umbra morții începe să îl hărțuiască, cei mai seducători inamici pot deveni rapid cei mai puternici aliați ai săi... chiar și împotriva voinței sale. Și oare inima unui suflet-pereche îi poate împiedica pe cei doi bărbați îndrăgostiți de ea să nu se omoare unul pe altul?

© Blankenship A.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

Capitolul 1	6
Capitolul 2	11
Capitolul 3	18
Конец ознакомительного фрагмента.	26

Umbra Morții
Seria Legături de Sânge Volumul 8
Amy Blankenship, RK Melton
Translator: Elena Marin
Drept de Autor © 2012 Amy Blankenship
Ediția a doua Publicată de TekTime
Toate drepturile rezervate.

Capitolul 1

Chad și Trevor participau la lupta secolului, una din care puțini puteau supraviețui și pleca pe picioarele lor, fără răni prea grave... un concurs de privit fix.

În cele din urmă, Chad cedă și clipi.

- Ți-am spus, Trevor, nu este nimic în neregulă cu mine. Crede-mă, dacă aveam puteri supranaturale, le foloseam chiar acum pe tine. Chiar și Ren spune că încă sunt complet uman și nu prezint reacții adverse.

Chad își luă privirea de la Trevor și îl fixă pe Ren.

- Haide, spune ceva, susține-mă.

Ren ridică din umeri, dar îl ignoră pe Trevor, știind că Storm urma să decidă dacă Chad scăpase din încurcătură sau nu.

- Nu simt nicio putere dinspre el... zero. Încă este uman, din câte îmi dau eu seama. Kriss a spus că s-ar putea vindeca mai repede decât normal... cel puțin pentru o perioadă.

- Deci nu știm dacă reînvierea lui este permanentă? Întrebă Storm, savurând rezolvarea amuzantă a disputei dintre Chad și Trevor. Era uimitor ce lucruri păreau să îl distreze în ultimul timp.

Ren dădu din cap, intrând în jocul înlănțuirii de idei a lui Storm.

- Chiar este greu de spus. Singurul mod în care ne putem convinge este să fie ucis din nou și să revină la viață.

Chad făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de grup și ridicând mâna.

- Nici măcar să nu vă gândiți la asta. Nu sunt vreun cobai și îmi cam place să respir.

Buzele lui Storm se contractară involuntar, dar se abținu, de dragul lui Chad.

- Atunci putem presupune fără probleme că n-o să-i crească aripi și c-o să-și ia zborul. Când Chad îi aruncă o privire ca și când bănuia că o luase razna, pierdu mica bătălie cu zâmbetul înăbușit.

- Te rog, spune-mi că glumești. Ochii lui Chad îl fixară intens, știind că, atunci când Storm spunea așa ceva, cei mai mulți îl luau în serios.

Hotărât să nu răspundă la această întrebare, Storm își îndreptă atenția către Trevor, care îl privea și el ciudat.

- Nu văd niciun motiv pentru care Chad trebuie să stea la castel, dacă nu-i place aici. A apărut vreun indiciu cu privire la motivul pentru care a fost luat în vizor, de fapt?

- NU, și am trimis lupii să supravegheze și să îi cerceteze apartamentul în fiecare zi, dar criminalul nu și-a arătat fața de laș, răspunse Trevor. Lupii ar fi mirosit un demon, dacă vreunul ar fi bântuit încă pe acolo. Dar, chiar și-așa, cred că nu trebuie să se întoarcă acolo. În mod evident, nu este un loc sigur.

- Vreți să încetați să vorbiți despre mine ca și cum nu sunt aici? Sunt adult și pot să-mi port singur de grijă, Chad se încruntă la Trevor. N-aveți cum să planificați răzbunarea morții mele, când eu nu sunt mort.

- Ai fost mort, ripostă Trevor. Cei doi bărbați își luară pozițiile de atac pentru un alt concurs de privit fix.

- Haideți să facem un târg, începu Storm să râdă la o glumă care avea sens doar în mintea lui. Micah și Titus, împreună cu cea mai mare parte a haitei, stau la Night Light. În clubul ăla imens este loc suficient și, oricum, deja ai lucrat cu cei mai mulți dintre ei la stație. Dacă nu vrei să stai aici, de ce nu ești de acord să locuiești acolo, împreună cu haita de lupi?

- Mie-mi sună bine, declară Trevor cu aplomb. Nu este la fel de sigur ca aici, la castel, dar este un progres față de traiul într-un loc în care un criminal poate intra pur și simplu și să te ucidă.

- Cine-a murit și te-a făcut șeful meu? Chad aproape că țipă la Trevor.

- Tu, prostule, răspunse Trevor cu un zâmbet afectat, uimit de cât de ușor îi fusese servită această replică.

Chad se încruntă la gândul că se transformase dintr-un cobai într-un cățeluș vagabond.

- Până la urmă, de unde ți-a venit ideea că ei mă vor acolo?

- De la soră-ta, șopti Trevor dramatic, exploatăndu-și atuul la maximum. De fapt, Envy a amenințat că-ți dă foc la apartament dacă te prinde că te-ntorci acolo pentru a locui singur.

- Ce? Chad se strâmbă la partenerul lui. Inventezi din mers... nu?

- Envy crede că nu ți-ar plăcea să stai la ea, din cauza situației de acum de la Moon Dance. Este o nebunie acolo, de când au început pregătirile pentru petrecerea anuală de Halloween, suprapuse cu lucrările de renovare. Deci, s-au întâlnit cu toții și au discutat despre asta... și, cum Night Light este închis deocamdată, polițaii se cam vântură pe acolo. Și-au închipuit că te vei simți chiar ca acasă.

Chad rezistă impulsului de a urla la toți cei trei bărbați, care păreau că se raliaseră împotriva lui. Începuse să se simtă ca un copilaș păzit de bună, dar, în acest moment, era dispus să facă orice pentru a scăpa de la castel. Putea să jure că l-ar fi disecat, dacă i-ar fi lăsat... era o senzație cel puțin ciudată. Era singura ființă umană care locuia în castelul ăsta, dar numai el era tratat ca un ciudat.

- Hai, Trevor, sunt sigur că Evey este plictisită. Ne poate duce s-o vedem pe Envy și, cât timp vorbesc cu soră-mea... poate că îi poți prezenta lui Devon mașina ta extrem de interesantă, spuse Chad cu o căutătură cruntă, apoi ieși cu pași apăsați din birou.

Trevor îl privi părăsind camera, apoi îl măsură pe Ren cu privirea.

- Știi... dacă Evey nu mi-ar fi intrat la inimă, aș fi fost extrem de furios pe tine acum.

Ren îi aruncă un zâmbet superior.

- Să fii bun cu ea. Te iubește. Izbucni în râs când Trevor își dădu ochii peste cap și îl urmă pe Chad, părăsind încăperea.

*****

Angelica privi în jos, spre intrarea în metrou, apoi în sus, spre soare, știind că avea să-i simtă lipsa, din cauză că se pregătea să intre în subteran. Trebuia să plece de la castel... să fie puțin singură și să muncească, pur și simplu. Syn îi fusese de mare ajutor ca partener în ultima săptămână... dar, spre binele ei, în acest moment simțea nevoia unei scurte separări.

Deși trebuia să admită că se bucurase de atenția lui Syn, mai devreme, când se trezise și nu îl găsisese acolo, începuse să-l caute. A fost ca un fel de semnal de alarmă... nu căutase niciodată pe cineva în felul acesta în viața ei și uite că acum... tânjea după el.

Avea nervii destul de încordați și așa, cu toată tensiunea sexuală mistuitoare dintre ei... ultimul lucru de care avea nevoie era să se afle în situația în care ea să fie de vină pentru că începuse să se bazeze pe compania lui. Și, pentru ca lucrurile să fie și mai rele, avusese un alt vis chiar înainte să plece de la castel. Nu ar fi permis să o supere dar, cum era doar al treilea vis pe care îl avusese în viața ei... o deranja al naibii de tare.

Celelalte două visuri fuseseră coșmaruri despre o fetiță-demon sinistră și un oraș însângerat... dar nu și acesta. Făcea dragoste... parcă deschisese ochii la jumătatea visului și se trezise întinsă sub un bărbat, pe un pat de mușchi de copaci, privind o cascadă ce curgea într-o lagună, la câțiva centimetri de ea.

Întorcând capul pentru a-l vedea pe bărbatul ce o penetrase adânc... simțise încătușarea privirii lui Syn și se trezise brusc din vis.

Incapabilă să gestioneze prea bine sentimentele pe care i le insuflase visul, se duse la biroul lui Ren și îi căutase hărțile, alegând cel mai fierbinte loc de activitate a demonilor. Își făcuse rapid și o geantă pentru noapte, cu intenția clară de a lua o cameră la hotel în noaptea aceea și de a ieși pe furiș din castel, fără să știe nimeni. O singură noapte... pentru a-și reaminti că se descurcă foarte bine și singură.

Privind încă o dată peste umăr pentru a se asigura că nu era urmărită, Angelica începu să coboare treptele spre metrourul care circula pe sub L.A. Acesta era unul dintre locurile pe care le evitase până acum, din cauză că acolo putea fi orice, pregătit să atace brusc. Dar Ren marcaseră zona asta

pe hartă ca punct fierbinte și, din câte își putea da ea seama, nu era pe stradă. Celălalt loc care mai rămăsese putea fi... sub pământ.

Se încruntă văzând un bărbat masiv urcând scările, înspre ea, și se dădu puțin mai aproape de perete pentru a-l evita. Totuși, probabil că bărbatul era într-o stare de spirit foarte proastă, fiindcă dădu intenționat peste ea, aproape făcând-o să își piardă echilibrul și să cadă până la baza scărilor. Nu părea că trecătorii ar fi observat, iar privirea ei încruntată se înăspri, când unul dintre polițiștii de la metrou o abordă.

- Sunteți bine, domnișoară? zise ofițerul, întrebându-se dacă nu cumva este drogată. Am văzut că v-ați împiedicat și aproape ați căzut... aveți nevoie de ajutor?

Angelica se încruntă mai tare și privi în spate, în susul scărilor, către bărbatul imens care intrase în ea. Nu părea să îl vadă nimeni, dar oamenii îl ocoleau de parcă era acolo.

- Nu, răspunse ea politicos. Sunt bine.

Agentul încuviință din cap și își continuă drumul, dar Angelica strânse din ochi, apoi privi din nou în jos, în stația slab iluminată. Syn o învățase cum să își ascundă propria energie astfel încât chestiile pe care le urmărea să nu îi simtă prezența. Gândind că un demon invizibil tocmai trecuse prin ea și își văzuse de drum... părea că funcționează foarte bine.

Se încruntă din nou, întrebându-se de ce avea darul de a vedea demonul cel ursuz clar ca lumina zilei, când alți oameni nu puteau. Hotărând să-și gestioneze mai târziu criza de identitate, Angelica își reglă cureaua genții pe umăr și continuă să coboare, îndreptându-se către cea mai puternică sursă de activitate a demonilor.

Michael făcuse o plimbare prin oraș, încercând să se hotărască ce să facă pentru balul mascat de la Moon Light. Îi trecuse prin cap să se costumeze, dar nu îl prea atrăgea ideea. În cele din urmă, decisese că cel mai bine ar fi cumpărat o mască de la The Witch's Brew, și-ar fi scuturat de praf cele mai bune haine pe care le mai avea din secolul al XVII-lea, și se costuma în el însuși.

Tocmai dăduse colțul, când o văzu pe Angelica stând la intrarea în stația de metrou, privind înăuntru, fără să fie însoțită de Syn. O urmări cum privește în sus, cu dorință, spre cerul senin, apoi cum coboară treptele în interiorul întunecat.

Fiindu-i stârnit interesul, Michael o urmări discret în josul scărilor. Nu-i era teamă că va fi prins, deoarece între ei se aflau o mulțime de oameni pe scări... ar fi putut aduna rapid umbrele în jurul lui și s-ar fi ascuns de ea, dacă s-ar fi întors. Michael zâmbi, dorindu-și să fi știut trucul asta când era copil.

Se încruntă când văzu un bărbat masiv împingând-o intenționat pe Angelica în perete, apoi văzându-și de drum ca și cum nimic nu se întâmplase. Îl surprinse furia instantanee pe care o simți. Respirând adânc pentru a se calma, Michael continuă să meargă și se așeză ostentativ în calea bărbatului. Când uriașul ajunse în fața lui, se opriră amândoi și începură să se privească fix unul pe altul. Brusc, în minte îi apărură o scenă în care îl văzuse odată pe Damon, enervat fiind de un demon.

- Unde arde? întrebă Michael cu un zâmbet tăios.

Buzele uriașului se desfăcură, scoțând la iveală o gură plină de dinți stricați, care aproape că-l îngrețoșă pe Michael. Mâna îi alunecă înspre centrul pieptului demonului... atingându-l pur și simplu cu palma, fără să-l rănească. Zâmbi afectat, văzând confuzia demonului.

- Ai auzit vreodată de combustie spontană? întrebă Michael curios, înainte de a-și retrage mâna. Dacă nu, să te pregătești pentru un curs intensiv.

Michael se dădu înapoi și dispăru rapid când demonul își privi pieptul, apoi urlă în agonie. Oamenii din jurul bărbatului începură să strige și să fugă când hainele acestuia începură să fumege. În câteva secunde, toată pielea i se înroși, apoi se bășică și arse, ca cenușa într-un foc de tabără.

Angelica se opri și privi înapoi pe după cotul scărilor, auzindu-l pe bărbat cum începuse să țipe, și se întrebă ce naiba se întâmplase. Era un demon, asta știa, dar cine îl atacase într-un mod atât de dureros? Angelica ridică o sprânceană, dorindu-și să se fi gândit ea prima la asta, apoi scoase un oftat, imaginându-și că probabil îl atacase un alt demon.

Ridicând din umeri, continuă să coboare scările și zâmbi cu satisfacție, auzind trosnetul inconfundabil al oaselor cuprinse de foc. Storm avusese dreptate spunând că cei mai mulți demoni se distrug între ei. Angelica se dădu rapid din drum, când mai mulți paznici de la metrou se repeziră pe scări pentru a afla motivul declanșator al panicii oamenilor.

Michael se înfășură în umbre și înaintă spre baza scărilor, ferindu-se de privirea Angelicăi, care tocmai apăruse. Trecu chiar pe lângă el, iar el își înăbuși un zâmbet. Nu știa ce caută aici singură, dar urmărirea mamei sale chiar îl amuza puțin.

Știa că Angelica nu-și amintea de el, însă amintirile lui cu ea erau extrem de clare... chiar și numele ei era același. Din cauza ei nu se îndrăgostise niciodată de vreo femeie... niciuna nu se compara cu ea când venea vorba despre dragostea pe care i-o arătase nu doar lui, ci și pătimașului Damon.

Petrecuse atât de mult timp gândindu-se că singura formă de dragoste adevărată este aceea a unei mame pentru copiii ei. De curând, oamenii din jurul lui îl făcuseră să pună la îndoială această teorie.

Angelica stătea pe peron, urmărind oamenii cum se amestecau, văzându-și de viețile lor. Observând un băiețel uitându-se pe furiș la ea de după mama lui și zâmbind, își aminti ce făcuse Syn la spital. Îi zâmbi și ea băiatului, dorindu-și să fi avut puterea să-l facă intangibil pentru demoni, deoarece mama lui, fără să știe, îl adusese aici, în tunel, unde aceștia mișunau.

Se simți dezgustată, dându-și seama că gândurile ei parcuseseră cercul complet... înapoi la Syn. Simțind că a prins curaj, se apropie de balustrada care îi proteja pe oameni să nu cadă pe șine și se aplecă puțin, privind într-o parte, apoi în cealaltă. Întorcându-se la stânga, urmări șinele cu privirea până la capătul sălii masive și se aplecă din nou pentru a vedea mai bine în tunel.

Nu văzu decât întunericul întrerupt de frânturi de lumină de la neoele slabe, care iluminau la numai câțiva centimetri în jurul lor. Erau prea rare pentru a fi de vreun folos real. Nu era un secret că ura tunelurilor și întunericul. În momentul acesta, chiar își dorea ca Zachary să fie aici, cu ea. Printr-o simplă fluturare de mână, putea ilumina tot ce își dorea, cu o flacăra levitândă.

Când invocase pentru prima dată micile flăcări în fața ei, doar pentru a se da mare, îl numise săptămâni întregi micul ei licurici. Amintirea o făcu să zâmbescă. Cel puțin, Zachary o putea distra, într-o oarecare măsură, și era mult mai sigur să facă echipă cu el, decât cu un anume Zeu al Soarelui, care o făcea să-și strângă coapsele de frustrare.

Desfăcând fermoarul genții, Angelica scoase un glob de cristal cât palma, pe care îl luase din arsenalul privat al castelului, și sări pe pasarela de întreținere, care străbătea tunelul.

Nu privi în urmă, spre peron... dacă ar fi făcut-o, l-ar fi văzut pe Michael strecurându-se în întuneric, urmând-o în liniște.

Michael continuă să urmărească mișcările Angelicăi prin tunel și-și feri privirea când unul dintre trenurile subterane trecu în viteză pe lângă el, spre peron. Curentul de aer creat îi răvăși părul și hainele, dar aduse și un miros de demoni... o grămadă de demoni.

Aruncându-și privirea din nou în tunel, o văzu pe Angelica oprindu-se și privind în urma ei. Retrăgându-se în umbre, se încruntă, dorindu-și ca ea să nu facă parte din PIT. Niciunui fiu bun nu i-ar fi plăcut ca mama lui să aibă un serviciu atât de periculos.

Auzind sub el ceea ce părea un hârșăit, Michael se opri și se aplecă deasupra șinelor, văzând marginile întunecate ale unui pasaj îngust, chiar sub betonul pe care stătea. Se încruntă, întrebându-se ce fel de monștri se aflau acolo.

Ridicându-se și privind din nou în tunel, Michael fluieră dezamăgit, nemaivăzând-o pe Angelica. Cu toate trapele și ușile de întreținere, fără a mai pune la socoteală faptul că sub acest tunel erau tuneluri secundare, trebuia să ghicească pe unde o luase.

Accelerându-și mișcarea, deveni puțin mai mult decât o pată, încetinind când ajunse la o intersecție a patru direcții diferite.

- Syn, șopti Michael, nemulțumit de șansele care se prefigurau.

Îl simți pe Syn intrând delicat în mintea lui, spunându-i că Angelica este bine și pe mâini bune. Nu avea de gând să-i pună întrebări tatălui său și aproape că se minună de unde știa Syn că el este acolo. Ar fi fost o întrebare prostească... Syn știa întotdeauna unde-i sunt copiii.

Michael privi departe, în stânga, simțind aura tatălui său în cel mai întunecat tunel, și se simți ușurat, știindu-și mama în siguranță. Simțind vibrația unui alt tren apropiindu-se, se lăsă pe spate, lipindu-se de perete și privind direct în trenul lung, în timp ce acesta trecea pe lângă el.

Concentrându-și privirea, surprinse imaginile în viteză ale oamenilor de pe scaune, apoi observă altceva. Pe măsură ce fiecare vagon trecea... exista un spațiu între ele, prin care putea vedea cealaltă parte a șinei duble. Acolo, fixându-l cu privirea, stătea o femeie cu părul lung, blond platinat, suflat în toate părțile de curentul de aer pus în mișcare de tren.

Lui Michael nu îi mai păsa de călători, acum concentrându-se numai asupra ei. Era îmbrăcată într-o cămașă albă largă, fluturată de presiunea aerului. Observă că primii patru nasturi de sus erau descheiați, periculos de aproape de a expune mai mult decât decolteul ei fără cusur.

Își coborî privirea, văzând cum cămașa îi ajunge la jumătatea coapsei, împreună cu marginile unei fuste plisate negre, care îi acoperea cu vreo cinci centimetri mai mult decât cămașa. Partea de jos a materialului se continua cu o pereche de picioare lungi, bine proporționate. Ridicându-și lent privirea din nou la fața ei, Michael se întrebă dacă nu cumva îl fermecase. Chiar și îmbrăcată ca un om al străzii, era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

Aurora fusese prinsă cu garda jos când simțise puterea înălțându-se ca o rachetă pe lângă ea, și ieșise pe furiș din ascunzătoare. Se pregătise pentru o luptă, gândindu-se că, poate, unul dintre demonii supremi îi simțise mirosul și se apropiase de ea. Obosise să fugă de cei puternici... fugea de ei de când scăpase de Samuel și reușise să treacă prin crevasă.

Cu toate acestea, nu era o lașă... îi omorâse pe aproape toți demonii cu care se întâlnise, dar mai erau aceia care o înspăimântau cu adevărat, astfel că petrecuse tot atât timp încercând să fie cu un pas înaintea lor. Era conștientă de ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prinsă de demonul nepotrivit... învățase această lecție de la Samuel pe propria piele.

Acum, îndreptându-și atenția direct asupra sufletului din fața ei, se simți confuză, incapabilă să îl compare cu ceva. Sufletul nu era uman... dar nu era nici demon. Semăna mai mult cu privitul direct în soare. Buzele i se întredeschiseră, în timp ce își luă privirea de la suflet și îl privi cu mirare pe bărbatul cu ochi ciudați de ametist.

Michael apucă balustrada, pregătit să sară pe deasupra, în timp ce capătul trenului se apropia. Indiferent ce era... părea pierdută și singură și îl ațintise cu privirea, de parcă era salvatorul ei.

Aurora trase adânc aer în piept când, brusc, se trezi cu el la câțiva centimetri în față, fără a simți nevoia să fugă ori să se lupte, așa cum se întâmpla cu demonii. Își ridică încet privirea, oprindu-se pentru un moment la buzele lui perfecte, continuând în sus, la cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse vreodată.

- Nu ar trebui să fii aici, jos... este periculos, o avertiză Michael, luptându-se cu instinctul de a o cuprinde în brațe... pentru a o salva de temerile ei.

Ochii Aurorei coborâră din nou la buze, în timp ce el vorbea, și făcu un pas mai aproape.

- Ești real? ridică mâna, dorind să îi atingă fața, dar ezită. Te pot atinge?

- Aș vrea să poți, murmură Michael, cu emoțiile interioare întinse la maximum. În secunda în care degetele ei moi îi atinseră obrazul, una dintre emoții se eliberă din amalgam... dorința. Aplecându-și capul, îi cuprinse buzele cu disperare.

Capitolul 2

Aurora trase în piept respirația tremurândă a străinului, strecurându-și degetele prin părul lui mățos, apucându-l și trăgându-l mai aproape. Își lăsă capul pe spate când brațul lui o cuprinsese ca o chingă de oțel și o smuci, lipind-o strâns de corpul lui. Demonstrația lui de putere nu o înspăimântă... doar îl făcu mai real.

Michael o sprijini de peretele de piatră, adâncindu-se mai tare în sărut. Îi simți plinătatea sânilor atingându-i pieptul când ea începu să se miște într-un ritm extrem de seducător, dar nu mai ispititor decât sunetele pe care le scotea înăbușit în strânsoarea buzelor lui.

Pentru o secundă, se întrebă dacă era vreun fel de demon care se hrănea cu sex, dar își alungă rapid gândul. Pentru moment, nu-i păsa... dacă asta voia, atunci avea să o hrănească până la saturație.

Lăsându-și palma să alunece pe partea de sus a coapsei, o ridică și îi aranjă picioarele până când amândouă se prinseră strâns de talia lui. Strecurându-și mâna pe sub fustă pentru a o susține, își pierdu din nou răsuflarea, simțindu-i goliciunea fundului în palme.

Michael gemu, încordându-se. Ereția deveni extremă când se împinse spre mijlocul ei, simțindu-i căldura prin haine.

Aurora se simți copleșită de senzația de a fi sărutată atât de intens și de a fi ținută în brațe de singurul Decăzut pe care-l întâlnise vreodată. Coborându-și mâna spre pieptul lui, se minună de mușchii bine conturați acoperiți de cămașă. În graba ei, nu pierdu timpul să descopere ce se ascundea acolo... destinația adevărată era mai jos.

Își trecu mâna printre mușchi, în jos, și cuprinsese proeminența tare pe care o găsi acolo. Pulsa în palma ei lacomă, făcând-o să scoată un sunet înăbușit, din adâncul gâtului. Din instinct, se sprijini în el, se ridică și îi eliberă rapid învârtoșarea din strânsoarea hainelor. Printr-o mișcare lentă, îl conduse unde își dorea.

Michael se smulse din sărut și o privi adânc în ochi, în timp ce capul vibrând al erecției lui apăsa în deschiderea ei strâmtă, fierbinte. Își pierdu răsuflarea când strânsoarea îl înconjură și îi strânse primul centimetru cu o lentoare tulburătoare. Privirile le rămaseră înlănțuite, în timp ce ea îi apucă umerii pentru a se ține mai bine și împinse... lăsându-l să o pătrundă.

Aerul năvăli din nou în plămâni lui înfometați când se împinse în sus pentru a o pătrunde mai adânc. Oare ea își dădea seama ce îi face?

Ridicându-se, Michael o împinse tare în perete, îngropându-și fața în arcuirea gâtului ei, când colții îi ieșiră brusc la iveală. Gemu aspru în urechea ei și o ridică... dar ea se opuse separării și se împinse din nou cu forță în el. Își mișcă în cerc coapsele și se frecă de el, făcându-l să își piardă și puținul control pe care îl mai avea.

Înfigându-și palmele în perete, în stânga și în dreapta ei, continuă să se împingă unul în altul cu forță, ignorând trenul care se apropia.

Strângându-și buzele pentru a-și feri colții expuși de privirea ei, Michael se lăsă pe spate și îi privi extazul, în timp ce curentul de aer pus în mișcare de metrou îi flutura părul în jurul chipului angelic, țipetele ei amestecându-se cu sunetul infernal al trenului. O simți pulsând în jurul lui când ajunse la orgasm și știi că imaginea ei din acest moment îi va rămâne imprimată adânc în ochii minții.

Aurora se împinse puternic cu spatele în perete, ținând o mână pe umărul lui și mișcându-o pe cealaltă în sus pentru a apuca o țevă ce ieșea din perete, deasupra ei. Folosind țeava în propriul avantaj, începu să se miște în sus și în jos... forțându-l într-un ritm mai rapid și mai brutal.

Senzația era diferită de cea resimțită atunci când fusese penetrată de Samuel. De data asta, nu mai trebuise să se lupte și să piardă mai întâi, nici nu fusese sedusă până la punctul la care să renunțe doar pentru a satisface trădarea propriului corp.

Ondulându-se în jos spre el, pulsațiile dulcii dureri și ale plăcerii tulburătoare o înșfăcă și o împinseră spre el. Simțindu-l pulsând în interiorul ei exact cum îl simțise între palme, senzația aceea

incredibilă se amplifică de zeci de ori. Incapabilă să se abțină, își lăsa capul pe spate și țipă, lăsând sunetul să dispară odată cu metrourul, în timp ce acesta trecu vuid.

Michael îi urmări cu buzele conturul gâtului expus, accentuând ritmul pe care ea îl impusese încă de la început. Apăsându-i carnea mai tare cu buzele, se smuci înapoi, înainte să tenteze soarta, și își strecură palma pe sub părul ei, pentru a-i cuprinde ceafa. Folosindu-și celălalt braț, o prinse ca într-o chingă, oprindu-i mișcările pentru a putea încetini ritmul până la o contopire lentă.

După doar câteva mișcări chinuitoare, ea se desprinse din strânsoarea lui și îl călări într-un tempo frenetic... dominându-l complet. Michael simți o parte din el scufundându-se în adâncul ei și gemu, încercând să reziste. Când ea se strânse în jurul lui și îl trase în sus, o apucă și o împinse din nou în jos, chiar în momentul ei de climax.

Aurora își lăsa capul pe spate și se arcui... de data aceasta, fără a mai scoate vreun sunet, rămânând complet fără aer, invadată de extaz.

Fără a se mai putea opri, Michael lovi... strângându-și colții ascuțiți în gâtul ei și penetrându-i pielea, în timp ce termină puternic și rapid... eliberându-și sămânța fierbinte adânc în interiorul ei.

Aurora se smuci, iar buzele i se deschiseră, simțindu-i colții cum intră în ea. Samuel făcuse asta... hrănindu-se cu puterea sângelui ei. Primul ei instinct fusese acela de a se lupta, dar succedarea bruscă a mai multor orgasme șocante nu o lăsa. Scânci în mijlocul plăcerii orbitoare, dându-și seama că el nu era un Decăzut.

Michael simți cum inimile începură să le bată împreună, sorbind încă o dată adânc din esența vieții și înghițind. Curând se simți dezorientat, străbătut fiind de sângele ei... descătușând ceva de care nu fusese conștient. Retrăgându-și colții, sunetul respirației ei greoaie umplu liniștea asurzitoare.

Aurora îl apucă de cămașă și privi în sus, în ochii strălucitori de ametist, simțindu-se trădată pe măsură ce forța lui creștea. Neavând încredere în ceea ce se întâmpla, își folosi toată fărâma de putere și îl împinse în spate, aterizând în picioare atunci când el trecu prin balustradă, și nu pe deasupra ei.

Își încheștă degetele în jurul bucății de material pe care o rupsese din cămașa lui, apoi privi brusc la stânga, simțind apropierea unei puteri și mai mari într-un ritm periculos de rapid. Respirația ieși printr-un suspin și se reflectă în jurul ei, când simți impulsurile remanente ale orgasmului pe care nu avusese timp suficient să îl termine.

Michael lovi atât de tare șina electricată, încât, pentru un moment, rămase întins acolo, încă prins în efectele secundare declanșate de posedarea sângelui ei. Curentul electric nu însemna nimic pentru el... doar se adăuga fiorului sporadic care îl străbătea deja. Lumea din jurul lui pulsa cu bufnitura surdă a inimii sale când se ridică și se repuse lent pe picioare.

Privind în spate la balustrada ruptă, mârâi când nu o mai văzu. Rotindu-se complet în cerc, mârâitul i se intensifică nemaivăzând-o nicăieri.

- Nu, urlă Michael și strânse pumnii, fără să înțeleagă ce se întâmplase și nemulțumit de ceea ce se întâmpla încă.

Aruncând lent o privire în urmă, pe drumul pe care venise, Michael se simți atras în acea direcție și porni în cea mai mare viteză. Trăgându-și umbrele în jurul lui, trecu pe lângă oamenii din stație și urcă în goană scările, până când se trezi scaldat în razele soarelui de după-amiază.

Michael își pierdu brusc răsuflarea când durerea îl lovi intens, având nevoie de câteva momente pentru a-și da seama că soarele era de vină. Luptând cu durerea, își pipăi confuz lanțul de la gât, apoi mârâi din nou când nu îl găsi.

Apărându-și de soare ochii sensibili, se retrase din nou în siguranța subteranului și se aplecă peste zid, dorindu-și ca lumea să se oprească pentru un nenorocit de moment pentru a putea gândi clar. Nu soarele avusese acest efect asupra lui... ci sângele ei.

Aruncându-și din nou privirea în sus, către ieșire, se întrebă dacă oare ea își dăduse seama ce este acel obiect și dacă îl luase pentru a-l împiedica s-o urmărească.

Scoțându-și telefonul din buzunar, Michael privi spre el când se sparse în strânsoarea lui puternică. Clipind cu neîncredere, hotărî că poate trebuie să se răcorească și să aștepte până la apusul

soarelui. Întorcându-se în locul în care făcuseră dragoste, privi în jur pentru a găsi orice dovadă privind locul din care venise, de apăruse acolo atât de brusc.

Intersecția se despărțea în cinci direcții, dar numai două erau pe partea asta. Fără a găsi vreo dovadă că ea ar fi existat, măcar, apucă balustrada, cedând furiei care îl copleșise. Smulgând-o din beton, o aruncă atât de tare într-unul dintre tuneluri încât, când se izbi în sfârșit în ceva, ecoul de-abia se auzi șoptit. Cum îndrăznește să-i facă asta, apoi să dispară ca o fantomă?

Simțind cum puterea îi revenea într-un mod tulburător, privi în sus, văzând pâlpâitul unei lumini într-unul dintre cele două tuneluri. Nu era o singură lumină pâlpâindă... erau mai multe și veneau înspre el în valuri.

Ochii de ametist ai lui Michael sclipiră și își scoase la iveală colții când întunericul îl izbi exact în locul de pe perete unde tocmai făcuse dragoste, iar o mână puternică îl apucă de grumaz.

Buzele lui Samuel se retraseră într-un surâs batjocoritor perfect, cercetându-l cu atenție pe bărbat. Curiozitatea îi fusese stârnită rapid, deoarece își folosea toată puterea doar pentru a-l ține pe loc. O urmărise pe Aurora de când ieșise din falia demonilor dar, de fiecare dată când o prindea din urmă, îl încolțea cu nenorocita ei de sabie și scăpa. Nu reușise să invoce sabia în lumea demonilor dar, întorcându-se aici, cumva îi dezlănțuise puterea.

Acum părea că începuse să abordeze o nouă tactică pentru a-l evita... ascunzându-se în zone pentru care alți demoni supremi încă se luptau. Nu îi lăsase altceva de făcut decât să o ajute să ucidă demonii care se apropiau de ea, în caz că vreunul dintre ei era suficient de puternic pentru a revendica ceea ce îi aparținea lui.

Ochii lui întunecați se încrunțară, privind ceea ce presupunea a fi un vampir suprem... unul care mirosea a sex și a sângele Aurorei.

- Văd c-ai găsit-o pe Aurora mea, Samuel inhală mirosul persistent al unei scene încinse de amor și simți cum năvala propriilor amintiri îi alimentează gelozia. Voia să știe cum reușise acest bărbat să treacă de sabia ei. Îi simt mirosul pe tine.

Michael zâmbi efectiv compătimitor, mulțumindu-i în gând demonului că-i dezvăluise numele femeii care îi scăpase. Simțind gelozia ieșind la suprafață, răspunse pe un ton rece:

- Acum câteva minute, când eram adânc în ea, nu părea a fi Aurora ta.

Samuel strânse din pleoape, ascunzându-și cele mai întunecate intenții.

- Crezi că mă poți înlocui dacă ai făcut o dată dragoste cu ea? Este a mea de mai mult de un mileniu și un flirt în canalizare nu va distruge posesia mea asupra corpului ei suplu.

Michael se simți cuprins de ură pură, imaginându-și-o pe Aurora sub acest demon. Fusese învățat că este un păcat să intervii între un bărbat și perechea lui, dar asta nu era un bărbat și, în momentul ăsta, nu-i păsa câtuși de puțin.

Samuel se potoli când ochii bărbatului începură să strălucească amenințător, iar o putere pe care nu o cunoștea îi înțepa dureros pielea de pe mână la atingere. Ar fi fost o greșeală să-și arate frica în fața acestui specimen.

Aplecându-se în față, Samuel zâmbi cu superioritate și minți:

- Dacă era atât de impresionată, atunci de ce te-a lăsat să mă găsești? Își dădu seama de greșeala făcută atunci când tunelul începu să-i vibreze sub picioare, conștient fiind că se uita direct la motivul cutremurului.

Michael își simți pielea străbătută de furnicături, exact ca mai devreme, când lovise șinele... și îi plăcu la nebunie. Auzind tunetul unui tren apropiindu-se, Michael îi aruncă demonului un zâmbet rece, apoi îl îmbrânci brusc în spate. Demonul îl eliberă imediat, iar zâmbetul lui Michael deveni mai larg când acesta se răsturnă peste parapet, direct în calea trenului.

Garnitura se izbi în demon, dar, pentru o fracțiune de secundă, observă cum demonul se întorsese și se agățase de tren, ca și cum călătorea clandestin. Înainte să îl poată urma și să-l termine definitiv, Michael simți cum pământul din jurul lui se zdruncină și se feri chiar înainte ca o bucată de beton să cadă fix lângă el.

Ignorând-o, își întoarse lent privirea nervoasă în direcția în care trenul îl purtase pe demon. Nu-i păsa dacă lumea se prăbușea... atât timp cât reușea mai întâi să scurgă fiecare picătură de energie din nenorocitul ăla. Deplasându-se mai rapid decât trenul, îl izbi atât de puternic din lateral, încât acesta se clătină.

Înainte să ajungă deasupra, Michael simți cum ceva îl lovește în spate și răbdă durerea arzătoare, încercând să arunce chestia care se ținea de el.

Syn simțise cum soarele îi atinsese pielea lui Michael și răspunse chemării, apropiindu-se rapid de poziția fiului său. Ajunse chiar la timp pentru a-l vedea pe Michael cum atacă garnitura de metrou, iar zâmbetul mânios de pe fața lui îi spuse lui Syn tot ceea ce trebuia să știe... Michael tocmai își explora puterea adevărată și nu se descurca foarte bine.

Venind din spatele lui Michael, Syn trase un alt hematit din brasadă și îl izbi pe Michael în spate, împingându-l adânc prin carne și sânge. Îl ținu strâns pe Michael, băgându-i hematitul în spatele inimii, cam în același mod în care Michael îi făcuse asta odată lui Kane.

Tunelul din jurul lor începu să vibreze de furia lui Michael, iar Syn știa că în curând avea să urmeze o surprize, dacă furia asta nu era ținută sub control. Fixându-se cu picioarele pe lateralul trenului, se împinse cu toată puterea, luându-l pe Michael cu el. Încercând să îl năucească pentru a-l supune, Syn îl trânti pe Michael în perete, suficient de tare pentru a lăsa în urmă un crater de impact, dar Michael încă se lupta orbește.

Simțindu-i furia intensificându-se, Syn oftă plictisit, apoi îl apucă pe Michael de gât... și i-l rupse.

Prinse corpul fără vlagă al lui Michael și îl ridică delicat în brațe. Deplasându-se vreo câțiva centimetri într-o fîridă ascunsă în mare parte de întuneric, Syn îl cără pe Michael în cea mai apropiată cameră electrificată și deschise ușa cu forța. Îl așeză pe Michael pe podea, privindu-l fix timp de câteva secunde, înainte să îl lase acolo.

Închizând ușa în urmă, se întoarse și îl atinse cu palma, creând o barieră pentru demoni, pentru ca aceștia să nu-i deranjeze fiul. Nu își putea permite să-l ajute pe Michael să se vindece... timpul necesar vindecării era suficient pentru ca acea furie să se atenueze.

Zâmbi superior, știind că femela Decăzută îl scosese din minți pe Michael, apoi se încruntă, privind în urmă, în direcția pe care o apucase Angelica. Se părea că nu doar Michael fusese scos din sărite.

*****

Shadow rămase ascunsă în închisoarea creată chiar de ea, din labirintul pe care Călătoarea Nocturnă îl numise tărâmul spiritelor. Poată că era prinsă aici, în această dimensiune alternativă, dar asta nu însemna că trebuia să fie o țintă pentru atenția nedorită a lui Deth sau pentru hoarda de demoni pe care-i adusese aici împreună cu el.

Îi era dor de lumea vie, care chiar și acum era adăpostită undeva de cealaltă parte a peretelui dimensional subțire care separa cele două lumi. Trecerea prin acel perete era destul de dureroasă, dar ar fi făcut-o într-o clipită, dacă Deth ar fi lăsat-o. Problema era că... el se opunea întotdeauna.

Privi cum Deth îi dădea din nou Myrei o parte din sângele lui. Asta făcea parte din înțelegerea făcută cu femeia, înainte să o ucidă în lumea umană. Așa cum promisese, o sculase pe Myra din morți, dar procesul era lent, cum gelosul demon ceruse să fie singurul care s-o hrănească.

Singurul lucru care era în avantajul femeii era faptul că nu murise decât de câteva ore. Această reînviere nu însemna nimic în comparație cu procesul parcurs de un zombi pentru reconstrucție, după ce stătuse în mormânt ani sau chiar sute de ani. Shadow suspina în plictiseala ei, gândind că poate era mai amuzant să privească cum crește iarba.

După părerea lui Shadow, demonii idioți meritau oameni idioți. Fusese martora învoielii... a ambelor învoieli. Cea făcută de Deth cu Myra la nașterea primului ei copil hibrid, și învoiala la care căzuse Myra și care îi permitea lui Deth să primească cel puțin unul dintre cele două lucruri pe care acesta le dorea.

Un demon nu era niciodată fericit să primească doar jumătate din ceea ce-și dorea. În pesimismul lui, paharul lui Deth avea să fie întotdeauna pe jumătate gol.

Shadow își reaminti că Deth și Myra se lansaseră într-o luptă destul de dură la momentul respectiv. Myra își petrecuse cea mai mare parte a timpului fugind de greșeala pe care o comisese, dar nu reușise niciodată să scape de demonul care îi simțise mirosul. Cu cât Myra se luptase mai tare cu el, cu atât mai mult o dorise Deth.

Shadow clătină din nou din cap, dându-și seama că oamenii și demonii erau mult mai asemănători decât credeau cei mai mulți. Sătulă de războiul dintre ei, Myra încetase în cele din urmă să fugă și îi propusese o afacere lui Deth.

Prima înțelegere fusese ca Myra să îi devină amantă ori de câte ori dorea el, atât timp cât el stătea departe de copil. Deth se aflase sub influența dorinței carnale a Myrei, astfel că fusese de acord. Exact ca un bărbat care gândește cu capul greșit.

Totuși, a doua înțelegere era interesantă. Deth o amenințase pe Myra cu faptul că, dacă nu o putea supraveghea pe Tiara și nici măcar nu o putea vedea, atunci ar fi vrut să trimită pe altcineva în locul lui... înțelegerea nu-i interzicea asta. Myra intrase în panică și încercase să ajungă la altă înțelegere cu iubitul ei demon. Era uimitor că nu se-nvățase să nu se mai încreadă în vreun demon, deși se gândise mai mult la această ultimă înțelegere.

Myra fusese de acord să treacă în această lume urgisită, dominată de demoni, și să îl lase pe Deth să o reînvie de această parte, cu condiția ca Deth să rămână împreună cu ea pe această parte. Shadow știa că era ultimul pas pentru a se asigura că Deth nu pune niciodată mâna pe Tiara, „mica prințesă”.

Presupuse că Myra îl iubea puțin pe Deth, dar nu de asta făcuse învoiala... dacă Myra ar fi fost suficient de puternică, Deth și-ar fi găsit sfârșitul chiar înainte de a se pune problema primei înțelegeri.

În plus, Deth fusese mai inteligent de data asta și analizase învoiala înainte să cadă de acord. Se asigurase că Tiara va avea protectorul pe care îl dorea el, luând inelul de legare al lui Shadow și făcând o replică, folosind sângele ei de Călătoare Nocturnă. Ca parte a înțelegerii, Deth avea să poarte replica, iar Tiara trebuia să aleagă un om care să poarte inelul adevărat, astfel încât el să poată pună în aplicare vraja de legare.

Shadow înțelegea mai bine decât oricine altcineva secretele inelului egiptean de legare pe care îl avea. Se încruntă, gândindu-se la omul care era acum captiv în jocul lui Deth, prin purtarea inelului.

Prin intermediul inelelor avea loc legătura adevărată a lui Deth cu fiica sa. Deth și Myra i-ar fi putut urmări fiecare mișcare prin intermediul inelelor. Dacă Tiara doar se apropia de un inamic de care se putea îndrăgosti, inelul îl avertiza și ar fi avut la dispoziție 24 de ore pe partea cealaltă pentru a-și salva fiica, înainte ca înțelegerea să-l aducă înapoi în această lume.

Myra fusese fraieră că acceptase termenii aștia. Dacă Deth putea să plece de aici, ar fi găsit o cale să se reunească cu Tiara. Ceea ce nu-i spusese Myrei era că inelul îi dădea un oarecare control și asupra persoanei care purta inelul. Cel puțin, suficient control pentru a face persoana respectivă să rămână lângă Tiara, dacă Deth alegea asta.

Îl privi pe Deth, care începu din nou să se holbeze la inel. Se întrebă cât îi va lua să hotărască să trimită un demon după propria fiică, doar pentru a o răni, ca mai apoi el să meargă să colecteze ceea ce-i aparținea. Îl cunoștea pe Deth, nici nu-și mai aducea aminte de când. Poate că le iubea pe Myra și Tiara în felul lui, dar era suficient de diabolic pentru a le distruge pe amândouă, fără a se simți prea vinovat pentru asta.

Un demon care să te urască era un lucru... dar să te iubească un demon atât de puternic ca Deth însemna cea mai cruntă soartă. Myra habar n-avusese că, fiind de acord să fie reînviată numai de sângele lui Deth, pierduse orice șansă de a se lupta cu el așa cum ar fi putut să o facă în lumea oamenilor. Acum devenea puțin mai mult decât o păpușă din cârpă, pe care Deth o putea manipula pe vecie. Singurul lucru pe care Deth nu îl luase de la Myra era sufletul ei.

Shadow privi la semnele de pe încheieturile ei și își dori ca Deth să nu-i fi returnat sufletul, după ce folosise o vrajă pentru a o lega de el sub formă de Călătoare Nocturnă. Cel puțin, dacă nu ar mai fi avut suflet, amorțeala ar fi ajutat-o să nu-și mai iasă din minți de plictiseală.

Își lăsă mâinile în jos, hotărând că nu mai contează. Era la fel de prinsă în această lume ca și Myra, atât timp cât Deth își dorea asta. Singurul lucru pe care-l aștepta acum era ca Deth să se hotărască cât va aștepta până când va lua decizia de a-și ucide fiica.

Deth își dezlipi încet pieptul gol de buzele Myrei și se ridică din pat, fără să fie prea deranjat de propria nuditate. Își construisese acest loc adimensional cu multe secole în urmă, conducându-l cu mână de fier, printr-o armată de neatins... miile de suflete aflate la comanda lui.

La fel ca frumoasa lui Myra, era necromant, dar punctul său forte era subjugarea sufletelor pe care le atrăgea, în loc să le conducă spre viața de apoi.

Exact aceste suflete dădeau târcoale casei lui somptuoase, cerându-și cu disperare eliberarea... dar Deth nu elibera niciodată ceva ce posedă. Știa că Myra nu-l iubea cu adevărat, și nici nu-i prea păsa dacă o făcea sau nu. Era a lui și asta era tot ce conta.

Privi pe fereastra dormitorului, la cerul cenușiu, în timp ce-și trăgea pe el un halat greu din brocart. Ajunsese să-l plictisească această lume. Fără a mai avea pentru ce să lupte, nici măcar furtul de suflete nu-l mai mulțumea. Tânjea după lumea demonilor pe care și-o amintea și după fratele pe care-l pierduse de foarte mult timp.

Craven se născuse din aceeași femeie, la doar câteva momente după el... dar nu semănaseră deloc. Craven nu avea tăria de a face față războiului violent și îi căzuse pradă... tras în crevasă și izolat. Un copil atât de slab, care căzuse atât de rapid.

Când o văzuse pe Myra pentru prima dată, știa că trebuia să fie a lui... puterea pe care ea o avea asupra sufletelor îl atrăgea, amintindu-i de gustul puterii fratelui său. Era o aromă slabă, dar senzuală și seducătoare prin natura sa.

După ce o urmărise din întuneric, Deth se simțise atras de pofta ei sexuală. Din motive care îi scăpau, se simțea străbătut de gelozie atunci când ea apela la acei masculi umani molâi pentru a-și satisface nevoia. Acesta era unul dintre motivele pentru care o luase de pe târâmul oamenilor... știa că, în cele din urmă, ea avea să găsească o cale pentru a-l fenta, dacă n-ar fi ferit-o de ochii iscoditori.

Deth se concentra pe inel și simți extazul Tiarei. Senzația îi făcu ochii de un roșu incandescent și trase un prim pumn cu inelul într-unul dintre numeroasele tablouri ale Tiarei pe care Deth le luase de la Myra de-a lungul timpului. Myra își dedicase toată energia pentru a-l ține departe de Tiara, iar acum, fericirea fetei era o barieră nedorită.

Dacă Tiara ar fi suferit, s-ar fi putut duce s-o ia. Rătăci cu privirea pe deasupra tuturor tablourilor zâmbitoare ale copilului său, apoi privi spre patul în care Myra stătea întinsă. Îi blocase sufletul iubitei sale în acel corp, pentru ca ea să nu-l poată părăsi vreodată, și urma să-i facă la fel și Tiarei.

Shadow se liniști ascultând gândurile lui Deth și privi cum zâmbetul diabolic îi apărea acestuia pe buze. Știa că, într-un final, avea să-și dea seama de prezența ei, un lucru pe care nu-l mai făcuse de când intraseră în această dimensiune și, probabil, ceva ce nu va mai face vreodată dacă ea reușea să facă ce-și propusese.

- Shadow, Deth își strigă Călătorea Nocturnă. Văzând părul lung negru și corpul tânăr și suplu al egiptencei apărând în fața lui, știa că găsisese calea să ștergă zâmbetul de pe fața fiicei sale.

- Vrei s-o omor? întrebă Shadow, privind-și stăpânul printre gene.

Din nou, ochii lui Deth deveniră de un roșu sinistru, ridicând mâna cu inelul și lovind-o pe Shadow peste față.

- Ce te face să crezi că ți-aș oferi satisfacția asta? Eu îi voi pune capăt vieții, vocea lui Deth răsună puțin mai tare decât un sâsâit nervos. Culoarea din ochii lui se estompă, ca și cum nu fusese niciodată acolo, și apucă bărbia feței care se întorsese de la el. Tu mergi să-mi găsești fata și să distrugi orice o face fericită.

Shadow rămase pe loc când Deth chemă o mică armată de slugi scârboase, comandându-le nu numai să o urmărească, ci și să se supună fiecărei comenzi din partea ei. Clătină afirmativ din cap, așteptând cu nerăbdare durerea trecerii prin peretele dimensional. Ar face mult mai mult ca să scape câteva zile de el.

Deth o privi pe Shadow pășind pe tărâmul ei și zâmbi când slugile lui o urmară. Întorcându-și atenția către inelul de pe deget, se îndreptă către strălucirea de lumină care intra pe fereastră, pentru a-l admira. Își lăsă capul într-o parte, simțind nu numai plăcerea Tiarei, ci și frustrarea purtătorului inelului.

- O dorești, șopti Deth, cu vocea ca o mângâiere mătăsoasă.

Își răsuci inelul pe deget, rostind în tăcere incantațiile runice inscripționate pe margine și zâmbi din nou. Inelul începu să strălucească într-un roșu turbat, mici flăcări izbucnind din inscripție, scoțând în evidență cuvintele pe măsură ce le recita.

- O vei avea pe ea... și tot ce are ea de oferit, făgădui Deth. Tot ce trebuie să faci este să ucizi pe oricine îți stă în cale.

Capitolul 3

Chad încă îl trata pe Trevor cu răceală când intrară în parcare de la Moon Dance. Singura care reușise să scoată un cuvânt de la el era Evey, iar Trevor începuse să se simtă puțin lăsat pe dinafară. Nu era vorba că nu-și dorea ca Chad să-l lase în pace. La naiba, până și el înțelesese sensul intimității.

Ceea ce-l speria cel mai tare era gândul că Chad se va întoarce la acel apartament, astfel încât ceea ce-l omorâse să se poate ivi din nou, pentru o „crimă partea a doua”. Ultima dată, acolo nu fusese nimeni decât când era prea târziu... și chiar nu-și dorea să re trăiască scena morții lui Chad. O dată era mai mult decât suficient.

Trevor suspină când Chad coborî din mașină fără să scoată o vorbă și se îndreptă cu pași mari către intrarea în club.

- Hei, stai puțin, strigă Trevor, trântindu-i ușa lui Evey puțin cam tare. Superb, acum se simțea vinovat în fața ambilor prieteni.

- Ce? mârâi Chad, fără să se deranjeze să se-ntoarcă.

- Haide, omule, spuse Trevor, prinzându-l pe Chad din urmă și punându-i o mână pe umăr, nu ne-am aliat cu toții împotriva ta. Nu vrem decât să ne asigurăm că, indiferent cine te-a omorât, nu mai primește o a doua șansă.

- Și faceți asta privându-mă de libertate? întrebă Chad cu o privire dură.

Trevor dădu energic din cap.

- Tu nu te-ai văzut stând întins fără viață, într-o baltă de sânge... asta este ceva ce nu vreau să mai văd vreodată. Știi că acum mergi și vorbești, dar asta nu șterge faptul că ai murit din cauză că un nenorocit ți-a înfipt cuțitul în inimă și a făcut-o să se oprească.

- Și ție ce-ți pasă? întrebă Chad curios.

- Știi, zilele trecute m-ai întrebat cum reușesc să-mi țin emoțiile în frâu văzând cum polițiștii buni mor pe stradă. Îți amintești răspunsul meu? Trevor își trecu degetele prin păr, simțind remușcări pentru ceea ce spusese atunci.

Chad se încruntă.

- Da, ai spus că, după o perioadă, ai devenit imun la asta, sau ceva de genul ăsta.

Trevor îl privi direct în ochi.

- Am mințit.

- Ce-ai făcut? întrebă Chad, amintindu-și că îi trăsese un pumn lui Trevor pentru acea afirmație. Brusca, simți nevoia s-o facă din nou, dar acum se gândi de două ori. Clipi năucit de mărturisirea prietenului său și rămase acolo câteva secunde, după ce Trevor îl ocolise pentru a intra.

- Vii sau ai de gând să stai acolo toată ziua? întrebă Trevor peste umăr, simțindu-se mult mai bine acum, că scăpase de o parte din povara care-l apăsa.

- Da, vin, murmură Chad, simțindu-se ca un prost pentru că se purtase ca un puști răzgâiat toată ziua.

Trevor îl opri înainte să intre, dorind să mai însenineze atmosfera.

- Am o reputație de păstrat, deci... dacă nu te superi.

Chad dădu din mână.

- Da, da, știu... n-o să te fac să arăți ca o fetiță, chiar dacă este extrem de tentant.

Trevor ridică pumnul și mârâi, făcându-l pe Chad să izbucnească în râs și îl ocoli rapid, repezindu-se înăuntru. Îi plăcea să vadă că Chad măcar încerca să zâmbească din nou. Bărbatul ura să fie în centrul atenției, dar asta primești când ești ucis și îi sperii pe toți de moarte.

Când Trevor o auzi pe Envy zburând și pe Chad gemând tare, deschise curios ușa și intră în clădire. Pe față îi apăru un zâmbet afectat, văzându-l pe Chad tolănit pe bar și pe Envy extaziată, agățându-se de el ca un cearșaf.

- Ce mult mă bucur să te văd, țipă Envy.

Ochii lui Chad se făcură mari, simțind forța enormă cu care-l îmbrățișa.

- Envy, scânci el jucăuș, nu pot... să respir.

Existară câteva pufnituri și chicoteli la manifestarea lui Envy față de fratele ei reînviat de curând, dar nu o condamnau.

- Scuze, spuse Envy chicotind, dându-i drumul lui Chad pentru a-i zâmbi lui Trevor. Acesta își întoarse rapid privirea, iar ea își dădu seama de ce în momentul în care simți cum Devon își strecoară brațul în jurul ei.

Trevor privi în jur, la toate pregătirile pentru Halloween. Clubul împărțise deja fluturași prin care anunța marea redeschidere și totul trebuia să fie gata. Se răzgândiseră și, în locul unei petreceri private de Halloween, aleseseră să își relanseze clubul mai mare și mai bun.

- Deci, care-i treaba? întrebă Envy.

- Chad nu vrea să stea la castel și refuză să locuiască la Night Light, răspuse Trevor, atrăgându-și o privire aspră din partea lui Chad.

Envy se încruntă, arătându-și îngrijorarea.

- De ce nu? Nu mai poți să stai singur.

Expresia lui Chad deveni gânditoare, întorcându-se spre sora lui.

- Sunt bărbat adult, Envy, dar încă nu sunt pregătit pentru un azil. N-ar trebui să conteze dacă locuiesc singur sau nu. Dacă acea chestie care m-a atacat vrea să mă găsească, nimic nu îl sau o va opri.

- Dacă are sex, Devon interveni în conversație, întinzând mâna, bun venit în lumea celor vii.

Chad îi scutură mâna.

- Da, nu vreau decât să-mi trăiesc viața cu un sentiment de libertate. Oftă observând că Trevor și Devon se tratează reciproc cu răceală.

Envy se încruntă.

- Dar de ce nu poți să stai la Night Light? Este locul perfect. Nimeni nu intră pe ușile alea fără să se trezească atacat de câteva duzini de lupi.

- Nu m-aș simți confortabil acolo, răspuse Chad cu sinceritate. Dacă sunt nevoit, îmi voi găsi un loc de dormit în una dintre celulele de închisoare mai private din gară.

- Vrei să spui din Gaură, accentuă Trevor, strâmbându-se.

Chad ridică din umeri.

- Măcar voi fi în siguranță și sub supraveghere continuă... se pare că asta vă doriți cu toții.

- Nu este vorba despre asta, Chad, rosti Envy cu tristețe. Suntem familia ta... prietenii tăi. Nu vrem decât să ne asigurăm că nu mai vine nimeni după tine.

Trevor își trecu mâna prin părul blond, tristețea lui Envy lovindu-l ca un trăsnet:

- Bine, gata cu rahatul ăsta. Chad, poți să te muți la mine... am spațiu mai mult decât suficient și nu prea stau pe-acasă. În principiu, vei fi singur, cu excepția momentelor rare în care te vei trezi cu mine. Sistemul de alarmă este printre cele mai bune disponibile și locul arată mult mai bine decât Gaura.

Chad îl privi cu o încruntătură spasmodică. Nici măcar nu se gândise la asta, iar faptul că Trevor se oferise nu era puțin lucru, doar toată lumea știa cât de mult îi plăcea lui Trevor intimitatea.

- Bine, spuse Chad domol, chiar plăcându-i ideea. Mergem să-mi iau lucrurile și mă mut cu tine astăzi. Dar, continuă el, îmi păstrez apartamentul. În felul ăsta, când voi vrea puțin timp cu mine însumi, să am unde să mă duc.

- Prea târziu, spuse Envy nevinovată. Am anulat ieri contractul pentru apartament și toate lucrurile tale sunt acum în depozit. Ridică din umeri văzând privirea lui Chad și își înclină sfidător bărbia. Ce? În contractul de închiriere era și numele meu.

- Nu contează, renunță Chad, hotărât fiind să schimbe subiectul.

Trevor dădu afirmativ din cap și îl bătu pe Chad pe umăr.

- Păi, gândește-te așa... mai bine decât să-ți dea foc la casă și tu să fii nevoit să chemi poliția ca s-o aresteze. Dacă aș fi în locul tău, m-aș mulțumi cu ce mi se oferă. O privi pe Envy chiar la timp pentru a surprinde lumina de ușurare din ochii ei, știind că o făcuse foarte fericită.

- Hai, spuse Envy plină de încântare, trebuie să vezi ce-am făcut în club până acum. Este mult mai mare decât era înainte.

Chad îi aruncă lui Envy un zâmbet răbdător și o lăsa să-l târască dintr-un colț în altul al clubului. Trevor îi urmă îndeaproape, privind fiecare decorațiune în parte și zâmbind mânzește la numeroasele felinare incandescente scobite în dovleci, care erau montate pe podea, sprijinite de pereți.

Warren era pe schelă, atârând cu capul în jos lângă globul cu oglinzi, punând ceva pe suprafețele fațetate ale acestuia.

- Dă-i drumul, strigă Warren după ce se întoarse pe verticală.

Luminile se stinseră, iar globul disco prinse viață. Trevor ridică din sprânceană când globul reflectă lumina din podea și din pereți. Sute de vrăjitoare, schelete și pisici negre, cu spatele mult arcuit, dădeau impresia trecerii de la o umbră la alta.

- Arată tare, frate, exclamă Devon.

- Ți-ai adus aminte să comanzi ceață lichidă de la The Witch's Brew? îl întrebă Warren.

Devon ridică degetul mare în sus.

- Vine mâine dimineață. Nick s-a oferit să ne-o aducă.

- Trăiește!

Chad scânci, fiind înșfăcat brusc din spate și răsucit. Când reveni cu picioarele pe podea, se simți nevoit să se apuce de balustradă pentru a-și recăpăta echilibrul. Privind peste umăr, îl văzu pe Nick stând lângă el.

- Nick, îl admonestă Envy. Nu face asta.

- De ce nu? întrebă Nick cu un zâmbet afectat. Este anotimpul sperieturilor. În plus, nu vezi în fiecare zi pe cineva care a fentat moartea. Trebuie să-l îmbrățișez și eu.

Chad își revenise suficient pentru a-și flutura genele la Nick.

- Dar, dragă domnule Wilder, spuse cu o voce dulceagă, nu știam că vă pasă.

Nick se opri și se întoarse lent către Chad, care zâmbea prostește.

- La naiba, spuse Nick, când își dădu seama că Chad glumea cu el. Dacă nu mai faci NICIODATĂ asta... vom fi bine.

- Salut, Trevor, spuse Alicia, venind în urma lui Nick. Nu îl mai văzuse pe Micah în ultimele câteva zile, din cauză că ea și Damon își luaseră în primire noua casă de la Love Bites. Michael și Syn ar fi trebuit să locuiască și ei acolo, dar nu se mutaseră până acum.

- Micah se poartă frumos la serviciu?

Trevor zâmbi atotcunoscător.

- Dacă nu ieși în calcul bătațiile cu avioane de hârtie, folosirea geamului pe post de coș de gunoi pentru a-i lovi pe trecătorii nevinovați și faptul că am fost nevoiți să îl oprim să îi umple mașina lui Tasuki cu spray cu confetti colorat... mda, se descurcă bine.

Alicia zâmbi forțat.

- Mda, mi-a povestit despre noul lui coleg și al lui Titus și, din ce spune Micah, Tasuki pare destul de simpatic.

Damon mârâi din spatele ei, iar ea se întoarse cu promptitudine și îl plesni peste braț.

- Oprește-te chiar acum, îl avertiză Alicia, apoi se întoarse către Nick. Vorbind despre vampiri nebuni, am ceva pentru tine. Îl trase departe de ceilalți, ca să nu vadă și altcineva ce cadou avea pentru el.

Nick se încruntă când Alicia îi strecură ceva în mână.

- Ce-i asta? întrebă curios, privind la colierul încolăcit din palmă.

- Este un talisman pe care l-am făcut ca să nu devin sclava vreunui vampir, șopti Alicia, apoi îi zâmbi lui Devon răutăcios, peste umăr. Am schimbat lăntșorul de aur pe care îl purtam cu piele

neagră, ca să îți stea bine. Să nu spui nimănui că îl ai. Dacă îl vei purta în ziua petrecerii, Michael nu te va putea păcăli să te costumezi ca o fată.

Nick își afixă un zâmbet pe față.

- Grozav! Și cine spune că voi aștepta până de Halloween ca să-l port? Își puse rapid colierul, simțindu-se mai în siguranță. Îl ignoră pe Damon, care începuse din nou să mârâie, și își băgă colierul în cămașă pentru a-l ascunde. Îți rămân dator pentru asta.

Damon o trase pe Alicia înapoi spre Envy, înainte ca Nick să se hotărască să o îmbrățișeze și pe ea. Nu credea că i-ar fi plăcut foarte mult dacă îl sugruma pe jaguar cu cadoul primit de la ea. Știa că Nick nu-și amintește, dar imaginea lui Nick deasupra Aliciei în sufrageria lui Michael încă îi era proaspătă în memorie.

Alicia se încruntă când mai multe becuri de deasupra se aprinseră orbitor, apoi se sparseră. Privi în sus, în spatele capului lui Damon, când Warren urlă de pe grinzi ceva, cum că ar fi fost un scurtcircuit pe la fire. Își ascunse zâmbetul de-abia vizibil și îl înconjură pe Damon cu brațele, în încercarea de a-i scăpa pe cei din club de o grămadă de muncă suplimentară.

- În ce te costumezi? Chad îl întrebă pe Nick, când se alăturară din nou grupului.

- Voi fi versiunea din secolul al XXI-lea a lui Billy the Kid, răspunse Nick cu o figură serioasă.

- În termeni simpli, rosti Alicia monoton, se costumează în el însuși.

Toată lumea râse pe înfundate când Nick dădu din umeri și se duse în spatele barului pentru a-i ajuta pe Quinn și Kat. Alicia icni brusc și se îndreptă în grabă spre partea din spate a clubului, urmată îndeaproape de Damon, cu un aspect de prădător.

- Despre ce crezi că este vorba? întrebă Chad cu o sprânceană ridicată.

- Tu ce crezi? zâmbi Devon cu superioritate.

Trevor îi aruncă o privire lui Envy și se încruntă dându-și seama că, dintr-o dată, ea părea un pic palidă.

- Ești bine, Envy? întrebă delicat.

Envy își ridică bărbia într-un zâmbet luminos și minți:

- Sigur, sunt foarte bine...

Trevor sări să o prindă de îndată ce ochii ei se închiseră.

- Envy, sări și Chad s-o prindă, rămânând nemișcat în timp ce Trevor o lăsă încet pe podea.

Ce naiba s-a întâmplat?

Devon se mișcase în același timp cu Trevor, dar Trevor era mai aproape de Envy când aceasta căzuse. Se lăsă în genunchi lângă Chad și îi cuprinse bărbia lui Envy cu palmele.

- Envy, șopti Devon, mângâindu-i pielea cu degetul mare. Hai, iubito, deschide ochii.

- A dormit suficient? întrebă Chad acuzator.

Envy își strânse ochii închiși auzind sunetele care veneau înspre ea, apoi gemu, înainte să-i deschidă prin clipiri dese. Se încruntă când toți cei trei bărbați suspinară în același timp, ușurați.

- De ce mă priviți toți așa? întrebă Envy și privi în jur, confuză. Am căzut?

- Ai leșinat, explică Chad subit, răzbunându-se un pic pentru îngrijorarea cu care ea îl sufocase.

Ești bine?

Envy îi apucă mâna și se ridică încet.

- Da, probabil că este din cauza agitației. M-am simțit atât de bine, încât cred că am uitat să mănânc sau ceva.

Trevor dădu din cap, auzind minciuna din vocea ei.

- Nu cred asta. Își scoase telefonul și formă rapid un număr. Telefonul sună de câteva ori, apoi răspunse o voce familiară și caldă.

- Alo, zâmbi Trevor, bună ziua, doamnă Tully, sunt Trevor.

- Trevor, dragă, ce faci? întrebă doamna Tully.

- Sunt bine, dar am nevoie de o favoare imensă. Îți privi pe Chad și Devon, care o ajutau pe Envy să se așeze pe unul dintre scaunele mai moi din jurul măsuțelor joase.

Doamna Tully zâmbi.

- Dacă pot, te ajut cu cea mai mare plăcere.

- Sunt la Moon Dance și Envy tocmai a leșinat. Acum pare bine, dar cred că ceva nu este în regulă. Aveți câteva minute să veniți aici și să o vedeți? Întrebă Trevor.

- Sigur că da, răspunse doamna Tully. Dă-mi vreo 20 de minute, să-mi iau geanta și vin cu mașina.

Trevor zâmbi:

- Bine, ne vedem curând.

- Bună decizie, spuse Devon, șocând pe toată lumea.

*****

Jason stătea întins pe salteaua groasă, între somn și realitate, la câțiva metri de locul în care Tiara și Zachary făceau dragoste... din nou. Îi putea auzi chiar și în starea lui de semiconștiență... îi simțea extazul ei ca o mângâiere pe propria piele încinsă. Își cufundă ceafa în pernă când extazul se întea... fără să știe că inelul de pe mâna lui începuse să strălucească.

Expresia lui Jason se întunecă și, brusc, se trezi stând la capătul patului Tiarei și al lui Zachary, privind ceea ce doar simțise cu câteva secunde în urmă. Aproape că răsuflă ușurat, dându-și seama că visa. Cum ei nu-l văzuseră stând acolo, Jason ocoli patul, pentru a-i putea vedea fața Tiarei. Ochii i se măriră la vederea ei, și încercă să-și întoarcă privirea, dar îi era imposibil.

Ochii îi căzură pe Zachary, privindu-i corpul mișcându-se deasupra Tiarei, și făcu un pas înapoi. Pentru o clipă, Zachary se transformase în el, apoi revenise... tachinându-l cu ceea ce el nu putea avea.

Jason simți brusc ceva în mână și privi în jos, la pumnalul încleștat între degetele lui. Mânerul se simțea rece pe pielea înfierbântată, iar tăișul părea că strălucește... tentându-l să îl folosească.

Vocea Tiarei răsună, strigând numele lui Zachary, iar Jason privi, detașat și îngrozit, în timp ce mâna i se ridică și înfipse cuțitul direct în șira spinării lui Zachary. Țipetele de plăcere ale Tiarei se transformară în urlete de teroare... era un sunet mângâietor pentru urechile lui Jason. Privi în jos, către pat, cum sângele curgea din rana din spatele lui Zachary, îmbibând salteaua.

Jason își recăpătă brusc controlul asupra corpului și se smulse din vis, cu o forță atât de mare, încât se ridică în fund în pat. Doar prin puterea voinței reuși să se abțină să nu țipe la o scenă atât de oribilă. Se simți din nou cuprins de extazul Tiarei și își înfipse degetele în păr, luptând cu lacrimile ce-i ardeau ochii. Incapabil să înțeleagă tumultul emoțional, se dădu jos din pat și ieși în grabă pe ușa din față, simțindu-se ca un trădător.

Pentru el, nu conta dacă fusese un vis sau nu... visele erau o extensie a ceea ce-și dorea inima, iar inima lui Jason o dorea pe Tiara.

*****

Nighthawk stătea lângă același copac îndepărtat pe care-l bântuia când și când, din prima noapte petrecută de Tiara la cabană. Știa că are pusă deoparte o cameră liberă, lângă camera Tiarei, dar, cu cât se apropia mai mult de ea când era singură cu Zachary, cu atât simțea mai multe emoții. Și nu orice fel de emoție... în principal, era vorba despre dorință, care îl lovea în valuri.

La început, fusese surprins că simte ceva și se bucurase de mângâierea pasageră. Dar, în loc ca dorința Tiarei să fie potolită... părea a fi singurul lucru pe care îl făcea cu Zachary când erau singuri. Aveau noroc dacă reușeau să doarmă o oră atunci când se întâlneau. Singura ocazie cu care Nighthawk nu îi simțise pornirea senzuală fusese atunci când vizitau cimitirele, pentru lecțiile ei cu Craven.

Nighthawk își alungă din cap țipetele pasionale ale Tiarei când îl observă pe Craven, care i se alăturase sub copac.

Sprânceana argintie a lui Craven se ridică, simțind cum legătura de sânge stabilită cu Tiara se intensifică, datorită sosirii lui. Toată săptămâna strânsese suflute, încercând să-și construiască armata și își declanșase de mai multe ori propria dorință, până la punctul de a simți același lucru ca Tiara... dar, fiind un demon pur, avusese opțiunea de a nu și-o satisface. Nevoia nu îl dădea de gol în fața suflutelor, așa cum se întâmpla cu Tiara. Asta era descendența slabă a mamei sale... nu a lui.

Nu era atât de simplu să se afle acum atât de aproape de pasiunea Tiarei, dar lui Craven nu-i plăceau lucrurile simple... îl plictiseau. Totuși, dorința de a atinge pe cineva începea să se strecoare lent în ființa lui. Nu conta dacă el deținea controlul, dorința apărea din când în când și știa că, în curând, va trebui s-o satisfacă, altfel nu-i putea transfera controlul Tiarei atunci când exersau.

Așteptă răbdător ieșirea la iveală a Călătorului Nocturn. Ultima dată când fusese cu Tiara, ea îi împărtășise grija că nu îl văzuse pe Nighthawk de câteva zile. Imediat după ce spusese asta, privise rapid în jurul ei și murmurase:

- Nu contează... a venit.

Craven își simți propria veselie când Nighthawk apărură, într-un final, lângă el. Era straniu să vadă o astfel de paloare pe pielea bronzată aurie a indianului, și îi dezvăluia adevărul din spatele refuzului lui Nighthawk de a se împreuna. Dacă ar fi fost în locul lui Nighthawk, era sigur că împerecherea constantă cu parteneri noi l-ar fi afectat și pe el, cel mai probabil.

- Când va fi pregătită, adu-o în cimitirul în care ne-am întâlnit prima dată, rosti Craven calm. P-aia mică... și asigură-te că nu este urmărită de prietenii ei.

Nighthawk tăcu în timp ce Craven dispărură, dar simți cum i se ridică de pe umeri o mică greutate. Poate că, deoarece Craven dorea să se întoarcă în locul în care se întâlniseră pentru prima dată, însemna că avea s-o învețe ceva nou pe Tiara. Era momentul să-i accelereze instructajul, dar Nighthawk nu o putuse îndepărta de perechea ei suficient de mult pentru a face asta.

Gândul răpirii ei pentru lecții private îi intrase de mai multe ori în minte și Nighthawk era mulțumit că nu mai avea niciun motiv să se abțină. Se încruntă când ușa din față a cabanei se deschise încet și îl văzu pe Jason ieșind împleticindu-se în noaptea rece. Omul își ținea mâna pe frunte, acoperit fiind de sudoare.

Se întrebă dacă nu cumva Jason nu experimenta aceeași problemă din cauza emoțiilor Tiarei care veneau în valuri din inel. Nu l-ar fi surprins dacă s-ar fi întâmplat asta.

Jason trase adânc aer în piept, lăsând aerul rece al nopții să îi cuprindă fața. Auzise și simțise suficient în ultima săptămână, de când se mutase cu Tiara. Și, de parcă să ascuți doi tineri proaspăt căsătoriți cum se pun pe treabă nu era suficient de rău, acum trebuia și să simtă ceea ce experimenta ea. Și mai trebuia să uite și că Zachary era cel care o făcea pe Tiara să se simtă astfel... era suficient pentru a-i da fiori reci pe șira spinării.

Faptul că ieșise din cabană îl ajuta, într-o oarecare măsură, dar numai urechile îi simțiseră efectul separării. Privi în jos spre inel, dorindu-și să-l poată scoată pentru câteva minute. Înainte trebuia să se concentreze pentru a-i simți emoțiile Tiarei... acum, părea că nu mai poate scăpa de ele. Ce înseamnă să fii între ciocan și nicovală...

Își privi mâna tremurându-i pentru o secundă, înainte să-și strecoare timid vârful degetelor în buzunar. Nu voia ca cineva să știe că are probleme cu inelul, de teamă că i-l vor lua și îl vor da afară din club.

Problema era că... în ultimele câteva zile, avea momente când simțea porniri febrile și întunecate care-i răsăreau în cap. Porniri care erau obscure și la polul opus personalității sale. Până acum, le controlase, dar, dacă asta avea să se schimbe, știa că trebuie să vorbească.

Firele de păr fine de pe brațe i se ridicară, iar Jason avu senzația că este urmărit. Își întoarse capul și privi cu ochii strânși către un copac imens aflat la depărtare. Pentru o secundă, se întrebă dacă apariția siluetei pe care tocmai o văzuse era o plâsmuire a imaginației sale, sau poate chiar o fantomă.

Un trosnet brusc din spate întrerupse șirul de gânduri al lui Jason. Se răsuci, gândind că Skitter supraviețuise cumva purificării din cimitir și îi urmărise până aici.

- Te-am prins, spuse Guy râzând. Ar fi trebuit să vezi ce față ai făcut. Mă mir că încă ai pantalonii uscați.

Jason îi aruncă lui Guy un zâmbet timid, dar nu mușcă momeala.

Guy se opri din râs, observând că Jason nu arată atât de bine.

- Vei fi bine la noapte? Ai fi crezut că un inel care te face invincibil te-ar apăra și de boală.

- Nu sunt bolnav... doar că n-am dormit prea bine, bombăni Jason, băgând mai adânc mâna cu inelul în buzunarul blugilor. Poate că era momentul să spună cuiva, iar Guy nu era o alegere atât de nefericită, doar practica magia. Eram nevoit să mă concentrez ca să știu ce simte Tiara... acum, că inelul funcționează din nou, primesc mai mult decât am sperat vreodată. Chestia ciudată este că... încep să simt că inelul este oarecum bătut.

- Ce vrei să spui? întrebă Guy cu seriozitate.

Jason dădu din cap, incapabil să explice.

- Nimic, probabil că este diferența de fus orar... să treci de la om la supraom în aproape zero secunde este extrem de obositor.

- Mă întreb ce le ia atât de mult lui Zachary și Tiarei, spuse Guy, așezându-se pe trepte, în timp ce Jason se aplecă pe unul dintre stâlpii care înconjurau veranda din față.

- Da, și eu mă întreb, Jason ar fi vrut să-și dea ochii peste cap, dar, în gând, îi mulțumi lui Guy că a schimbat subiectul cu inelul. Dădu din cap, privind înspre copac. Cred că l-am văzut pe Nighthawk acum câteva minute... acolo, urmărind cabana.

Guy se încruntă în direcția indicată de Jason. Se întrebă oare ce punea la cale indianul. Carley îl surprinsese de câteva ori căutând o vrajă care să-l facă vizibil pe Nighthawk și îi spusese s-o lase baltă. Părea serioasă, așa că renunțase la idee. Era fericit că își mutaseră toate cărțile cu vrăji și pergamentele la cabană. Era o modalitate grozavă să-ți omori timpul și, în plus, acoperea... sunetul.

- Nu este foarte prietenos, nu? întrebă Jason.

Guy ridică din umeri.

- Nu trebuie să fie, îi este loial Tiarei.

Nighthawk trecu pe lângă ei, intrând în cabană. Călătoria lui pe drumul spiritelor îl conduse în dormitorul Tiarei... un loc în care fusese de mai multe ori, dar nu zăbovise foarte mult. Dintr-o dată, se trezi în cameră, privindu-i în liniște pe Tiara și Zachary cum terminau de îmbrăcat.

Zachary se duse în spatele Tiarei, trăgându-și pe el o pereche de pantaloni și luând-o de mijloc.

- Cea mai nasoală parte a zilei este atunci când te îmbraci, o tachină el, sărutându-i umărul gol.

Tiara chicoti și se întinse după fustă, înainte ca Zachary s-o convingă să nu meargă la muncă diseară.

- Diseară îl vom vedea pe Craven singur, îi spuse Nighthawk.

Tiara sări și își puse o mână pe inimă.

- Nu mă speria așa.

- Cum? întrebă Zachary confuz.

- Nu tu... Nighthawk, spuse Tiara cu un zâmbet slab, dar începu să-și tragă rapid fusta pe ea. Era suficient de rău că nici măcar nu începuse cu partea de sus.

- Cine, indianul ăla ireal, invizibil, care nu are aptitudini sociale sau personalitate și căruia îi place să intre în dormitoarele oamenilor, în timpul unor momente intime? exclamă Zachary, în timp ce temperatura în cameră crescuse cu câteva grade.

Tiara își reprimă pornirea de a chicoti din nou și minți:

- Nu este așa și știi foarte bine.

- Nu știu, mârâi Zachary. Tot ce știu este că ne privește acum și ascultă fiecare cuvânt pe care l-am spus despre el. Privitul ăsta invizibil de la un nivel de superioritate este mai mult decât puțin sinistru.

Brusc, Nighthawk își făcu apariția la nici un centimetru de Zachary, făcându-l pe bărbatul blond să sară înapoi, surprins. Tiara nu se deranjă să se mai ascundă de data asta și începu să râdă ușor, în timp ce-și încheia bluza.

- Ai cerut-o, gestionează Tiara situația, după ce se calmă puțin.

Zachary își înșfăcă jacheta și o trase peste umeri.

- Da, da... deci, unde mergem diseară, Tonto?

- Noi nu mergem nicăieri, rosti Nighthawk, cu o voce neutră. Tiara și cu mine ne întâlnim singuri cu Craven.

- De ce singuri? întrebă Tiara, trăgându-și pantofii în picioare.

- Vrea să te învețe ceva nou, răspunse Nighthawk, apucându-o pe Tiara de braț.

Tiara făcu ochii mari și dispăru, în urma ei rămânând doar ecoul unui icnit.

De îndată ce dispărură, Zachary ieși val-vârtej din dormitor, îndreptându-se spre ușa din față... trântind-o nu foarte calm în urma lui.

- Să mergem, tună Zachary, văzându-i pe Guy și Jason așteptând.

- Și Tiara? întrebă Guy, privind în spate, spre cabană.

- A plecat, răspunse Jason, urmându-l pe Zachary la mașină.

Zachary îl privi.

- Nenorocitul ăla de indian invizibil, pândar, exhibiționist a luat-o pentru nu știu ce pregătire specială cu Craven și nu mi-a spus unde merg. Așa că trebuie să-ți răsucești nenorocitul ăla de inel pe deget și să afli unde naiba este.

Jason îl privi pe Guy.

- Stau în spate, cu tine.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.